

ným stavu věci a zákonu hovicím důvodům napadeného usnesení dokládá se vzhledem k vývodům stížnosti jenom ještě toto. Dle čl. 227 obch. zák. musí každá akciová společnost míti představenstvo, jež ji zastupuje na soudě i mimo soud, a dle čl. 228 obch. zák. musí, kdo jest členem představenstva, ihned, jakmile byl ustanoven, ohlášen býti k obchodnímu rejstříku. Tomuto požadavku bylo při zápisu filiálky vyhověno tím, že členové představenstva byli do obchodního rejstříku při filiálce zapsáni. Že každá změna v představenstvu musí býti k obchodnímu rejstříku opovězena, plyne zcela zřejmě z ustanovení čl. 228 obch. zák. a musí tato změna, jak v povaze věci leží, nejen u hlavního závodu, nýbrž i u každého pobočného závodu býti opovězena. Když tedy na místě došavadního člena správní rady nastoupil člen nový, musí tento nový člen správní rady na místě vystouplého a již vymazaného člena správní rady do rejstříku zapsán býti a právem proto uložil prvý soud stěžovatelce, aby nového člena správní rady k zápisu do obchodního rejstříku opověděla. Dovolávání se šu 3 stanov stěžovatelkou jest vratké, neboť tím, že správní rada má právo zapsati pobočné závody, stanovití znění jich firem a způsob znamenání firmy toho kterého pobočného závodu, nenašla správní rada práva, měniti ustanovení zákona o představenstvu a povinnosti opověděti jeho ku zápisu do obchodního rejstříku, jak upravuje to čl. 227, 228 obch. zák.

N e j v y š š i s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Napadené usnesení, jímž bylo potvrzeno usnesení rejstříkového soudu ze dne 8. listopadu 1924, není ve zřejmém odporu ani se zákonem, ani se spisy, a není ani zmatečným a jest proto dovolací rekurs dle šu 16 cís. pat. ze dne 9. srpna 1854 čís. 208 ř. zák. nepřipustný. K vývodům rekursu dlužno ještě jen uvést, že ani předpisy poplatkové nemohou míti na použití základních zásad obchodního zákona rozhodujícího vlivu.

Čís. 4577.

V n e s p o r n ě m ř í z e n í jest třetí stolice oprávněna zjistiti samostatně skutkové okolnosti na základě spisů a to po případě i odchýlně od nižších stolic.

Stačí, byla-li žádost dle šu 168 obč. zák. p o d á n a již před porodem dítěte, třebas bylo o ní teprve po něm rozhodnuto. Oprávněnost žádosti jest posuzovati dle doby jejího podání.

Nikoliv sice dle šu 167 obč. zák., za to však dle šu 168 obč. zák. lze se domáhati všeho, co novorozeně potřebuje, by bylo udrženo na živu. Patří sem i dětský vozík, vložka do vozíku a dětské prádlo.

(Rozh. ze dne 21. ledna 1925, R I 38/25.)

Nemanželská matka domáhala se na nemanželském otci, uznávším otcovství, náhrady útrat slehnutí a šestinedělí. S o u d p r v é s t o l i c e

přiznal matce výživné 25 Kč denně, dále pak kromě jiných položek též náhradu nákladu, jež vynaložila na opatření dětského kočárku, vložky do kočárku a dětského prádla. Rekursní soud napadené usnesení zrušil.

Nejvyšší soud změnil napadené usnesení v ten rozum, že obnovil usnesení prvního soudu.

Důvody:

Napadené usnesení rekursního soudu nenaznačuje přesně, pro které vady usnesení první stolice vlastně bylo zrušeno. Pokud mu vytýká, že překročilo žádost nemanželské matky, protože žádala jen o složení účtovaných částek na soudě, kdežto první soud odpůrci uložil placení do 14 dnů pod exekuci, jde napadené usnesení samo nad meze stížnosti, která proti tomuto výroku ani nesměřuje. Jinak nařizuje napadené usnesení druhé stolice již jen, k čemu bude soudu první stolice při novém rozhodování přihlížeti, pravíc, že bude především zjistiti, zdali jsou uskutečněny předpoklady §u 168 obč. zák. co do potřeby nemanželské matky jakož i zda nemanželská matka nepropadla nemravnému životu. Hned po té však podotýká samo, že první soud patřal o řečených okolnostech zavedl, ale v usnesení je nechal nepovšimnuty. Z toho nutno souditi, že první soud podle názoru rekursního soudu vyšetřených okolností jen neoceníl anebo po stránce právní mylně posoudil. Avšak tím ještě nebyla zavdána příčina, by usnesení prvního soudu bylo zrušeno. Bylo naopak na rekursní stolič, by sama o rozhodných okolnostech na základě konaného šetření zjištění učinila a jejich právní význam posoudila a o věci podle toho rozhodla. Jen kdyby byla měla za to, že konaná šetření neposkytují po stránce skutkové úplného vysvětlení a nedovolují po stránce právní důkladného posouzení věci, a kdyby se jí při tom nebylo zdálo býti účelnějším, případné nedostatky řízení odčiniti pouhým jeho doplněním, mohla usnesení prvního soudu zrušiti a naříditi mu nové jednání a rozhodnutí. Pak by mu ovšem také byla musila svůj odchýlný právní názor vyložiti a přesně mu naznačiti, proč a v kterých směrech pokládá řízení za vadné a které jednotlivé okolnosti, po případě i kterými průvodními prostředky měly býti zjištěny. Ježto však oněch předpokladů, by usnesení prvního soudu bylo zrušeno, podle obsahu spisů a napadeného usnesení soudu druhé stolice samého vůbec nebylo, měl rekursní soud ihned uznati ve věci samé. Když tak neučinil, jest se tohoto úkolu ujeti třetí stolič, která je v nesporném řízení oprávněna skutkové okolnosti samostatně zjistiti na základě spisů a to, pokud k tomu shledává důvod, i odchýlně od nižších stolic. Dovolací soud nemá stížnost nemanželského otce proti rozhodnutí první stolice za důvodnou. Žadatelka opírá svoji žádost výslovně o § 168 obč. zák., podle něhož ji také podala již před porodem dítěte. Že se vyřízení žádosti opozdilo a rozhodnutí první stolice bylo vydáno až po porodu, na podstatě žádosti ničeho nemění (viz plen. rozh. tohoto Nejvyššího soudu ze dne 13. března 1922, čís. pres. 1295/21 sb. n. s. čís. 1537). Je proto oprávněnost žádosti posuzovati podle doby jejího podání. Tehdy bylo však naprosto nejisto, kdo vydání v §§ 167 a 168 obč. zák. blíže naznačené

ponese, po případě bude-li míti úmysl použití ustanovení §u 1042 obč. zák. Také nebylo zákonného základu s touto otázkou se obírat. Záleželo jen na tom, zdali žadatelka byla navrhovaného opatření potřebná a nevedla-li necudný život. V obou směrech nezůstavil výsledek šetření soudem první stolice sebe menších pochyb, že tyto předpoklady tu byly, že totiž necudný život nevedla, že bez podpor se strany svých rodičů by byla vydána nouzi a že její otec tehdy odepíral, ji podporovati. Měla proto nárok na opatření v §§ 168 a 167 uvedená. K těm patří především zajištění výživného. Jeho výši 25 Kč denně určil okresní soud zcela skrovně, když se uváží, že nejnížší ošetrovací útraty v nemocnici pro rodičky činí 22 Kč denně, přijetí do nemocnice je omezeno na případy bezpodmínečné nutnosti, která tu ani nebyla tvrzena, a že, jak všeobecně známo, ošetrování nemocných v domácnosti je nepoměrně dražší. Dále je v návrhu podle §u 168 obsažen nárok na výživu dítěte pro dobu prvních tří měsíců. K výživě dítěte patří ve smyslu §u 168 — rozdílem od §u 167, jenž se vztahuje jen k nákladům šestinedělí — vše, co novorozeně potřebuje, by bylo udrženo naživě (§ 672 obč. zák.), patří k ní proto zejména i dětský vozík, nahrazující podle nynějších zvyků dětskou postýlku (kolébku), vložka do postýlky (vozíku) a dětské prádlo. Zajištění tohoto vydání mohla těhotná žádati a musilo jí býti přiknuto.

Čís. 4578.

Zrušení exekuce může navrhnouti jen povinný. Ustanovení druhého odstavce §u 6 zák. o ochraně nájemců ze dne 25. dubna 1924, čís. 85 sb. z. a n. nevztahuje se na případ nájemcova úmrtí.

(Rozh. ze dne 21. ledna 1925, R I 39/25.)

Janu M-ovi byl povolen třikrát odklad exekuce vyklizením. Ve lhůtě, na niž byl odklad exekuce po třetí povolen, Jan M. zemřel. Po uplynutí lhůty, na niž byl povolen třetí odklad exekuce, domáhaly se dvě dcery Jana M-a zastavení exekuce vyklizením. Soud první stolice návrhu vyhověl, rekursní soud návrh zamítl.

Nevyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Navrhnouti zrušení exekuce dle §u 40 ex. ř. je oprávněna jen strana povinná. Stěžovatelky v této exekuční věci stranou povinnou nejsou. Exekuce byla povolena proti jejich otci Janu M-ovi. Že jeho povinnost, byt vykliditi, přešla na ně, odpůrce do podání jejich návrhu ani netvrdil, neřku-li prokázal listinami v §u 9 ex. ř. blíže naznačenými. Ani kdyby podle §u 34 ex. ř. vymáhající strana v exekuci povolené proti nyní zemřelému Janu M-ovi pokračovala proti jeho pozůstalosti, netýkalo by se to nijak stěžovatelek, protože ony návrh zrušovací podaly vlastním jménem a ne jako dědičky, nehledě ani, že není průkazu, že byly podány dědické přihlášky. Stranou v této exekuční věci se stěžovatelky nestaly